Republika Hrvatska
Općinski sud u Vinkovcima
Stalna služba u Županji
Veliki kraj 48
32270 Županja

Poslovni broj: P-441/2026-16

U I ME R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Vinkovcima, OIB: 77561654785, Stalna služba u Županji, po sucu Tomislavu Juzbašiću kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja Mirka Rošića iz Županje, Ljudevita Gaja 90, OIB: 68358119144, zastupanog po Odvjetničkom društvu Hećimović i partneri d.o.o. iz Slavonskog Broda, protiv tuženika Addiko Bank d.d., Zagreb, Slavonska avenija 6, OIB: 14036333877, zastupanog po punomoćniku Hrvoju Matiću, odvjetniku iz Zagreba, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon zaključene glavne, javne i usmene rasprave, održane 27. listopada 2026., u nazočnosti tužitelja i zamjenice njegovog punomoćnika, a u odsutnosti tuženika, te potom donesene i objavljene presude na ročištu za objavu održanom 30. listopada 2026.,

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se ništetnom odredba Ugovora o namjenskom kreditu broj 504003024-69600020676/2008 sa Sporazumom o osiguranju novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretninama od 1. srpnja 2008., solemniziranog po javnom bilježniku Kati Marošević iz Županje, 2. srpnja 2008., pod poslovnim brojem OV-7789/2008, sklopljenog između prednika tuženika Addiko Bank d.d., Zagreb, Slavonska avenija 6, OIB: 14036333877 (SLAVONSKA BANKA d.d. Osijek) kao kreditora i tužitelja Mirka Rošića iz Županje, Ljudevita Gaja 90, OIB: 68358119144, kao korisnika kredita, u dijelu u kojem naknada za obradu kredita iznosi 1,50% jednokratno unaprijed, a prema Odluci o visini naknade za obavljanje bankarskih usluga (u dijelu članka 7. Ugovora o kreditu).

II. Nalaže se tuženiku Addiko Bank d.d. (pravni slijednik iza Hypo Alpe Adria Bank d.d., a koji je pravni slijednik iza Slavonska banka d.d.), Slavonska avenija 6, Zagreb, OIB: 14036333877, da tužitelju Mirku Rošiću iz Županje, Ljudevita Gaja 90, OIB: 68358119144, na ime naplaćene naknade za obradu kredita isplati iznos od 1.393,59 EUR (tisuću tristo devedeset tri eura i pedeset devet centi), zajedno sa zakonskom zateznom kamatom koja na taj iznos teče od 8. srpnja 2008. pa do isplate, i to po stopi od 15% godišnje za period do 31. srpnja 2008., od 1. kolovoza 2008. po stopi zatezne kamate koja se do 31. srpnja 2015. određuje u visini eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećanom za pet postotnih poena, od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima, izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023.

po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023. pa do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, a sve u roku od petnaest dana.

III. Nalaže se tuženiku Addiko Bank d.d., Zagreb, Slavonska avenija 6, OIB: 14036333877, da tužitelju Mirku Rošiću iz Županje, Ljudevita Gaja 90, OIB: 68358119144, naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 1.235,00 EUR (tisuću dvjesto trideset i pet eura) sa zateznom kamatom koja na taj iznos teče od 30. listopada 2026. kao dana donošenja prvostupanjske presude pa do isplate, po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od petnaest dana; a odbija se kao neosnovan zahtjev tužitelja za naknadu daljnjeg potraživanog troška u iznosu od 110,00 EUR.

IV. Odbija se kao neosnovan zahtjev tuženika za naknadu troška parničnog postupka u iznosu od 750,00 EUR.

Obrazloženje

1. Tužitelj je u tužbi naveo da je 1. srpnja 2008. sa Slavonskom bankom d.d. Osijek, čiji je pravni slijednik tuženik, sklopio Ugovor o namjenskom kreditu broj 504003024-69600020676/2008 sa Sporazumom o osiguranju novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretninama, koji je solemniziran po javnom bilježniku Kati Marošević iz Županje, 2. srpnja 2008., pod poslovnim brojem OV-7789/2008 (dalje u tekstu: Ugovor o kreditu), prema kojem je tuženik kao kreditor tužitelju kao korisniku kredita odobrio stambeni kredit za izgradnju obiteljske kuće u iznosu od 92.905,97 EUR (700.000,00 HRK), sa rokom vraćanja istoga od dvadeset i pet godina.

1.1. Tužitelj je naveo da je u čl. 7. Ugovora o kreditu ugovorena naknada za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 1,5% od iznosa kredita, te da je tužitelju prilikom korištenja kredita, i to 7. srpnja 2008., naplaćena ta naknada za obradu kredita u iznosu od 1.393,59 EUR (10.500,00 HRK).

1.2. Tužitelj je nadalje naveo da je sklapanjem Ugovora o kreditu koji sadrži predmetnu odredbu čl. 7. istoga, o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, za tužitelja nastala znatna neravnoteža u njegovim pravima i obvezama, jer se radi o odredbi u tipskom formuliranom Ugovoru o kreditu, sastavljenom od strane tuženika, unaprijed, bez pojedinačnog pregovaranja, u kojem tužitelj kao potrošač preuzima rizik i ne znajući za njega, jer o tome nije informiran. Naveo je da nije raspolagao informacijama koje bi mu omogućile shvaćanje pravnih posljedica koje za njega iz te sporne odredbe proizlaze, te da se nije odrekao pravne zaštite koju mu jamči Direktiva EU broj 93/13.

1.3. Tužitelj je naveo da sukladno odredbi čl. 323. st. 1. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj: 35/05 i 41/08, dalje u tekstu: ZOO), u slučaju ništetnosti ugovora svaka ugovorna strana dužna je vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takvog ugovora, a ako to nije moguće ili se narav onoga što je ispunjeno protivi vraćanju, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu, prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke, ako zakon što drugo ne određuje. Nadalje, da je sukladno

odredbi st. 2. istog članka, ugovaratelj koji je kriv za sklapanje ništetnog ugovora, odgovoran svom suugovaratelju za štetu koju trpi zbog ništetnosti ugovora ako ovaj nije znao ili prema okolnostima nije morao znati za postojanje uzroka ništetnosti. Naveo je da u smislu odredbe čl. 1111. ZOO-a, kad dio imovine neke osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe, a taj prijelaz nema osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda, odnosno druge nadležne vlasti ili zakonu, stjecatelj je dužan vratiti ga, odnosno ako to nije moguće, naknaditi vrijednost postignute koristi. Pod prijelazom imovine razumijeva se i stjecanje koristi izvršenom radnjom; te da obveza vraćanja, odnosno nadoknade vrijednosti nastaje i kad se nešto primi s obzirom na osnovu koja se nije ostvarila ili koja je kasnije otpala. Naveo je da u smislu odredbe čl. 1115. ZOO-a, kada se vraća ono što je stečeno bez osnove, moraju se vratiti i plodovi i platiti zatezne kamate, i to, ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva.

1.4. Tužitelj je nadalje naveo da kao lex specialis Zakon o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj: 79/07 i 125/07, dalje u tekstu: ZZP/07), propisuje pojam nepoštene ugovorne odredbe gdje se između ostalog navodi da ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom, ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača; te da se smatra da se o pojedinoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac, zbog čega potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, kao i da je nepoštena odredba ništetna.

1.5. Tužitelj je zaključno naveo da su njegovi tužbeni navodi u skladu su s pravnim shvaćanjem Suda Europske unije u Luxemburgu, izraženim u odluci donesenoj u spojenim predmetima br. C-240/98 do C-244/98, kojom je utvrđena obveza nacionalnih sudova da po službenoj dužnosti ispituju nepoštenost spornih odredbi bez obzira radi li se o materijalnim ili postupovnim odredbama. Naveo je da je tom odlukom sud zaključio da se prorogacijska klauzula u potrošačkom ugovoru kojom je ugovorena nadležnost suda u mjestu glavnog poslovnog mjesta prodavatelja ili pružatelja usluge, treba smatrati nepoštenom u smislu članka 3. Direktive Vijeća 93/13 EEZ od 5. travnja 1993. godine, koja Direktiva je implementirana u hrvatski pravni sustav Zakonom o zaštiti potrošača, ako su ispunjene temeljne pretpostavke: da nije bilo posebnog pregovaranja, te da suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača.

1.6. Tužitelj na temelju naprijed izloženog, predlaže da sud donese presudu kojom će utvrditi ništetnom odredbu čl. 7. Ugovora o kreditu, u dijelu u kojem je ugovoreno da naknada za obradu kredita iznosi 1,50% jednokratno unaprijed, a prema Odluci o visini naknade za obavljanje bankarskih usluga; te obvezati tuženika da tužitelju na ime naplaćene naknade za obradu kredita isplati iznos od 1.393,59 EUR, sa zateznom kamatom koja na taj iznos teče od 8. srpnja 2008. pa do isplate, uz naknadu troškova parničnog postupka sa zateznom kamatom od dana donošenja presude pa do isplate.

2. Tuženik je u odgovoru na tužbu naveo da se u cijelosti protivi tužbi i tužbenom zahtjevu, s tim da je naveo da ne spori visinu tužbenog zahtjeva, odnosno da ne spori da je prednik tuženika Slavonska banka d.d. Osijek, s tužiteljem sklopio Ugovor o kreditu, po osnovi kojeg je tužitelju naplaćena naknada za obavljanje bankarskih usluga kako je to opisano u tužbi, odnosno 7. srpnja 2008., u iznosu od 1.393,59 EUR (10.500,00 HRK).

2.1. Tuženik je naveo da prvenstveno osporava tužitelju njegov status potrošača u predmetnom ugovornom odnosu. Naveo je da je iz Ugovora o kreditu razvidno da je tužitelj isti sklopio kao fizička osoba, ali je za Ugovor o kreditu tužitelj

priložio instrumente osiguranja u obliku mjenice i zadužnice vlastitog obrta „Stolarija Rošić“, pa da se sukladno odredbama zakona o trgovačkim društvima i drugih relevantnih propisa tužitelj ima smatrati trgovcem, a sklopljeni Ugovor o kreditu trgovačkim ugovorom, kao i da je to razvidno i iz kreditnog prijedloga. Nadalje je naveo da je tužitelj kao trgovac u pravnom prometu dužan postupati s povećanom pažnjom, odnosno s pažnjom dobrog gospodarstvenika, te da je stoga tužitelj, unatoč činjenici da su sporne odredbe dovoljno jasne i međusobno neproturječne, upravo zbog svojstva trgovca bio dužan prilikom ugovaranja predmetnog Ugovora o kreditu upotrijebiti povećanu pažnju, te s tuženikom razjasniti njemu eventualno nejasne ili sporne ugovorne odredbe. Tuženik iz navedenih razloga smatra da se tužitelj glede predmetnog ugovornog odnosa ne može smatrati potrošačem u svezi kojeg ZZP/07 pruža zaštitu od nepoštenih ugovornih odredbi. Naveo je da činjenica da je kao korisnik Ugovora o kreditu naveden tužitelj kao fizička osoba, ne predstavlja okolnost na temelju koje bi sud mogao zauzeti stav da Ugovor o kreditu nije sklopljen u svrhe namijenjene obavljanju tužiteljeve poslovne aktivnosti, niti da takav zaključak proizlazi iz konkretnih okolnosti. Tuženik se u prilog svojim tvrdnjama poziva na obrazloženje iz presuda: Županijskog suda u Zadru, poslovni broj Gž-1202/2022 od 13. srpnja 2023., Županijskog suda u Velikoj Gorici, poslovni broj Gž-1182/2021 od 15. prosinca 2021., i Županijskog suda u Zagrebu, poslovni broj Gž-1840/2021 od 14. srpnja 2021.

2.2. Tuženik je nadalje glede sporne naknade za obradu kredita naveo da je u Ugovoru o kreditu potpuno jasno, lako razumljivo i uočljivo navedeno kako se prije isplate kredita jednokratno odbijaju troškovi obrade u iznosu od 1,50 % iznosa kredita, te da stoga sporna odredba članka 7. Ugovora o kreditu ne podliježe testu nepoštenosti iz članka 99. ZZP/07. Naveo je da ta sporna odredba ne samo da je gramatički razumljiva, već da ispunjava i uvjet predvidljivosti te daje mogućnost tužitelju da na temelju točnih i razumljivih kriterija utvrdi ekonomske posljedice koje za njega proizlaze iz sporne odredbe. Naveo je i da je tuženik predmetnu ugovornu odredbu sastavio u skladu sa zahtjevom tržišne transparentnosti koja omogućuje tužitelju da na tržištu usporedi druge ponude za prodaju iste robe ili iste usluge.

2.3. Nadalje je naveo da je način na koji je predmetna odredba napisana nesporno dao mogućnost tužitelju da sagleda sve učinke sklapanja Ugovora o kreditu pa tako i činjenicu da će prilikom isplate kredita biti naplaćena naknada za obradu kredita u iznosu 1,50 % (ugovorna transparentnost). Tuženik je naveo da on kao i svaka druga kreditna institucija, prilikom odobravanja kredita ima troškove koji su određeni kroz paušalnu naknadu, te da troškovi obrade, zajedno s ugovorenom kamatom, predstavljaju cijenu predmetnog kredita, jer tuženik pruža uslugu kreditiranja (za koju je cijena određena ugovornom kamatom) i uslugu obrade tog kredita (za koju je cijena određena naknadom za obradu kredita), te da smatra da ima pravo naplatiti usluge koje pruža. Naveo je da činjenica što obrada kredita ulazi u redovni opis posla zaposlenika banke, to pravo ne umanjuje niti spornu odredbu čini ništetnom. Naveo je da je tuženikova djelatnost puno šira od samog kreditiranja, te da bi on svaki proizvod i uslugu koju pruži morao smjeti i naplatiti. Naveo je da se tuženik financira upravo kroz naknade, te da je zbir svih naknada izvor iz kojeg se, između ostalog, isplaćuju plaće radnicima čiji je onda opis poslova i obrada kreditnih zahtjeva. Naveo je da kroz spornu naknadu on naplaćuje svoju uslugu, a da se o primjerenosti cijene ne može raspravljati u kontekstu poštenosti. Tuženik se u prilog svojim tvrdnjama poziva na stav iz presuda Županijskog suda u Splitu, poslovni broj Gž-230/2023 od 9. veljače 2023., i Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, poslovni broj Pž-2437/2022 od 24. svibnja 2023.

2.4. Tuženik je nadalje naveo da se sporna naknada ima smatrati dijelom ukupne cijene kredita, te da to proizlazi i iz definicije instituta efektivne kamatne stope.

2.5. Tuženik je nadalje naveo da je nesporno da se u predmetnom slučaju radi o tipskom ugovoru, što samo po sebi ne dovodi do zaključka kako se u vezi s ugovornim odredbama nije moglo pregovarati kako tužitelj pogrešno ističe u tužbi, te da se pregovaračka moć potrošača ogleda u njegovom pravu da odabere između različitih ugovornih proizvoda tuženika, njihove cijene te usporedi ponudu na tržištu kako bi odabrao ekonomski i pravno za njega najprihvatljiviju ponudu. Naveo je da se sporna naknada naplaćuje odmah prilikom puštanja kredita u tečaj, i da je tužitelj bio upoznat s tom odredbom od prvog trenutka pregovora o uvjetima kredita, te da je tužitelj samostalno procjenjujući rizike, odabrao sklopiti Ugovor o kreditu s tako ugovorenim troškovima obrade, očito iz razloga jer je taj model u vrijeme sklapanja Ugovora o kreditu za tužitelja bio najpovoljniji.

2.6. Tuženik je naveo da tužitelj pogrešno ističe kako je ugovaranjem sporne naknade došlo do znatne neravnoteže u pravima i obvezama ugovornih strana. Naveo je da takav stav nije utemeljen na zakonu, niti proizlazi iz okolnosti slučaja.

2.7. Tuženik je naveo da je nejasno zbog čega tužitelj smatra da bi sporna ugovorena odredba bila nepoštena, te da tužitelj samo paušalno navodi da nije imao bilo kakvog utjecaja na sadržaj iste. Naveo je da je o svim relevantnim okolnostima obavijestio tužitelja pri sklapanju Ugovora o kreditu, kao i da ga je upozorio na činjenicu da će se troškovi obrade odmah naplatiti. Naveo je da to i potpuno životno logično jer da nije riječ o nekakvoj obvezi koja je nenadano iskrsnula nakon proteka nekoliko godina ispunjavanja Ugovora o kreditu, nego da je riječ o jednokratnoj obvezi koja je ispunjena odmah prilikom puštanja kreditnih sredstava, te da je tužitelj već u tom trenutku bio svjestan te obveze. Tuženik se u prilog svojim tvrdnjama poziva na sudsku praksu u vidu presude Općinskog suda u Puli, Stalna služba u Rovinju, poslovni broj P-517/2018 od 5. ožujka 2020. i presudu Županijskog suda u Splitu, poslovni broj Gž-1215/2020 od 24. veljače 2021.

2.8. Tuženik je naveo da ne postoji niti jedan opravdani razlog na temelju kojeg bi odredba čl. 7. Ugovora o kreditu bila ništetna, te da tužitelj nema pravo na isplatu potraživanog iznosa.

2.9. Tuženik je prigovorio i tužiteljevom zahtjevu za plaćanjem zatezne kamate od dana plaćanja predmetne naknade pa do isplate. Naveo je da se u skladu s odredbom čl. 1115. ZOO-a, zatezne kamate vraćaju od dana stjecanja samo ako je stjecatelj nepošten, a inače od dana podnošenja zahtjeva, u ovom slučaju tužbe. Naveo je da sudska praksa nepoštenje (nesavjesnost) stjecatelja veže uz to je li neosnovano osiromašeni zahtijevao vraćanje stečenog bez osnove prije podnošenja tužbe, te da stoga s obzirom na to da u ovom postupku tužitelj nije dokazao da je prije podnošenja tužbe zahtijevao vraćanje stečenog bez osnove, tužitelj nije dokazao ni da je tuženik prije podnošenja tužbe postao nesavjestan stjecatelj, odnosno da nije postupao u dobroj vjeri prilikom sklapanja Ugovora o kreditu.

2.10. Tuženik je istaknuo i prigovor zastare tužiteljevog tužbenog zahtjeva u dijelu koji se odnosi na isplatu potraživanog iznosa od 1.393,59 EUR.

2.11. Tuženik je na temelju izloženog predložio da sud odbije tužiteljev tužbeni zahtjev, te da obveže tužitelja da tuženiku naknadi troškove predmetnog postupka.

3. Tužitelj se u podnesku od 22. rujna 2026. očitovao na tuženikove navode iz odgovora na tužbu, navodeći da su isti neosnovani.

3.1. U odnosu na tuženikov prigovor zastare potraživanja, tužitelj je naveo da neosnovanost istoga proizlazi iz pravnog shvaćanja donesenog na sjednici građanskog odjela Vrhovnog suda RH Su-IV-47/2020-2 od 30. siječnja 2020., po osnovi kojeg zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je

utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora. Tužitelj je naveo da je taj stav potvrđen i u presudi Županijskog suda u Zagrebu, poslovni broj Gž-4683/2022-3 od 17. siječnja 2023.

3.2. Tužitelj je naveo da su potpuno neosnovani navodi tuženika u kojem isti osporava tužitelju status potrošača glede predmetnog Ugovora o kreditu, te je naveo da je u čl. 2. Ugovora o kreditu navedeno je da je namjena kredita: „Stambeni kredit za izgradnju obiteljske kuće.“, kao i da u slučaju da tužitelj nije sklapao predmetni ugovor kao potrošač, da bi to zasigurno bilo navedeno u samom Ugovoru o kreditu. Naveo je da ZZP/07 u čl. 4. toč. 28. definira potrošača kao svaku fizičku osobu koja sklapa pravni posao ili djeluje na tržištu izvan svoje trgovačke, poslovne, obrtničke ili profesionalne djelatnosti, dok Zakon o potrošačkom kreditiranju definira potrošača kao fizičku osobu koja u transakcijama djeluje izvan poslovne djelatnosti ili slobodnog zanimanja. Naveo je da su slijedom navedenog u cijelosti neosnovani navodi tuženika da se u konkretnom slučaju tužitelj ima smatrati trgovcem, a sklopljeni Ugovor o kreditu trgovačkim ugovorom, kao i da je tužitelj zbog svojstva trgovca bio dužan prilikom ugovaranja predmetnog kredita upotrijebiti povećanu pažnju te s tuženikom razjasniti njemu eventualno nejasne ili sporne ugovorne odredbe. Naveo je da je isključiva namjena kreditnih sredstava iz Ugovora o kreditu bila izgradnja obiteljske kuće za stambene potrebe tužitelja i njegove obitelji.

3.3. Tužitelj je naveo da su i preostali navodi tuženika iz odgovora na tužbu, kojima tuženik osporava osnovanost tužbe i tužbenog zahtjeva, u cijelosti neosnovani, te se tužitelj pri tome pozvao na sudsku praksu iz presuda: Vrhovnog suda Republike Hrvatske, poslovni broj Rev-673/2023-2 od 13. veljače 2024., Županijskog suda u Zagrebu, poslovni broj Gž-4683/2022-3 od 17. siječnja 2023., te presude i rješenja Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, poslovni broj Pž-2302/2025-2 od 16. rujna 2025.

4. U predmetnom postupku provedeni su slijedeći dokazi: uvidom u Ugovor o kreditu, uvidom u potvrdu tuženika o naplati naknade za obradu kredita od 6. srpnja 2026., uvidom u službeni izvadak iz obrtnog registra za obrt "Stolarija Rošić", uvidom u kreditni prijedlog uz Ugovor o kreditu, te saslušanjem tužitelja.

5. Na temelju provedenih dokaza, te savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno, u smislu odredbe čl. 8. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj: 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11 – pročišćeni tekst, 25/13, 28/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23 i 146/25, dalje u tekstu: ZPP), ocjena je suda da je tužiteljev tužbeni zahtjev u cijelosti osnovan.

6. Među strankama u predmetnom postupku nije sporno da su tužitelj i prednik tuženika Slavonska banka d.d. Osijek, zaključili Ugovor o kreditu, temeljem kojeg ugovora je tužitelju kao korisniku kredita odobren namjenski kredit u iznosu od 92.905,97 EUR (700.000,00 HRK), za namjenu izgradnje obiteljske kuće, sa rokom otplate od dvadeset pet godina. Nije sporno je da je tužitelj kao korisnik kredita na temelju odredbe čl. 7. Ugovora o kreditu bio obvezan platiti predniku tuženika naknadu, prema Odluci o visini naknade za obavljanje bankarskih usluga, koja je u trenutku zaključenja Ugovora o kreditu iznosila 1,50 % jednokratno, unaprijed; te nije sporno da je prednik tuženika tu naknadu naplatio od tužitelja, 7. srpnja 2008., u iznosu od 1.393,59 EUR (10.500,00 HRK).

6.1. Među strankama nije sporna pasivna legitimacija, odnosno nije sporno da je Slavonska banka d.d. Osijek, koja je sa tužiteljem zaključila Ugovor o kreditu, pripojena Hypo Alpe-Adria Bank d.d. Zagreb temeljem ugovora o pripajanju od 18. lipnja 2008., te da je potom temeljem rješenja Trgovačkog suda u Zagrebu, poslovni

broj Tt-16/22619-2, Hypo Alpe-Adria Bank d.d. Zagreb nastavila svoje daljnje poslovanje pod nazivom Addiko Bank d.d. Zagreb.

7. Među strankama je u predmetnom postupku sporno je li ništetna odredba čl. 7. Ugovora o kreditu u dijelu u kojem je ugovorena naknada za obradu kredita u iznosu od 1,50% kreditnih sredstava, koja se plaća jednokratno unaprijed, a prema Odluci o visini naknade za obavljanje bankarskih usluga; sporno je je li prilikom zaključenja Ugovora o kreditu, odnosno naprijed navedene ugovorne odredbe, postojala neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih stranaka, sporno je i je li tužitelj u predmetnom ugovornom odnosu imao status potrošača, sporno je da li je nastupila zastara tužiteljeve predmetne tražbine, te je sporan tijek potraživane zakonske zatezne kamate u odnosu na dio tužbenog zahtjeva koji se odnosi na isplatu.

8. Tuženikov prigovor zastare predmetne tražbine nije osnovan. Naime, odredbom čl. 328. ZOO-a, propisano je da se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi, a prema pravnom shvaćanju izraženom na sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske, održanoj 30. siječnja 2020. (Su-IV-47/2020-2), zastarni rok kao posljedica utvrđenja ništetnosti ugovora počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora. S obzirom da se odluka suda u pogledu predmetne tužbe odnosi na deklaratorni tužbeni zahtjev u pogledu utvrđenja ništetnosti odredbe iz čl. 7. Ugovora o kreditu, te kondemnatorni tužbeni zahtjev koji kao posljedica proizlazi iz utvrđenja ništetnosti naprijed navedene ugovorne odredbe; glede predmetne tužbe nije niti počeo teći zastarni rok, odnosno nije po osnovi zastare prestalo pravo tužitelja iz predmetnih tužbenih zahtjeva.

10. U odnosu na spornu činjenicu pitanja ništetnosti odredbe čl. 7. Ugovora o kreditu, sud je primijenio odredbe ZZP/07-a, koji zakon je bio na snazi u vrijeme sklapanja Ugovora o kreditu (1. srpnja 2008.).

10.1. Odredbom čl. 96. st. 1. ZZP/07-a, propisano je da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Odredbom čl. 96. st. 2. ZZP/07-a, propisano je da se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac, zbog čega potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako je riječ o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca. Odredbom čl. 96. st. 3. ZZP/07-a, propisano je da ako se pojedinačno pregovaralo o pojedinim aspektima neke ugovorne odredbe, odnosno o pojedinoj ugovornoj odredbi, a cjelokupna ocjena ugovora ukazuje na to da je riječ o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca, to neće utjecati na mogućnost da se ostale odredbe tog ugovora ocijene nepoštenima. Odredbom čl. 96. st. 4. ZZP/07-a, propisano je da ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed formuliranom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati.

10.2. Odredbom čl. 98. ZZP/07-a, propisano je da prilikom ocjene je li određena ugovorna odredba poštena uzimat će se u obzir narav robe ili usluge koje predstavljaju predmet ugovora, sve okolnosti prije i prilikom sklapanja ugovora, ostale ugovorne odredbe, kao i neki drugi ugovor koji, s obzirom na ugovor koji se ocjenjuje, predstavlja glavni ugovor.

10.3. Odredbom čl. 102. st. 1. ZZP/07-a, propisano je da je nepoštena ugovorna odredba ništetna, a odredbom čl. 102. st. 2. ZZP/07-a, propisano je da ništetnost pojedine odredbe ugovora ne povlači ništetnost i samog ugovora ako on može opstati bez ništetne odredbe.

11. Vijeća Europskih zajednica donijelo je 5. travnja 1993. Direktivu 93/13/EEZ o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima (dalje u tekstu: Direktiva), čija je svrha

uskladiti zakone i druge propise država članica koji se odnose na nepoštene odredbe u ugovorima koji se sklapaju između prodavatelja robe ili pružatelja usluga i potrošača (čl. 1. Direktive).

11.1. Odredbom čl. 3. st. 1. Direktive propisano je da ugovorna odredba o kojoj se nisu vodili pojedinačni pregovori smatra se nepoštenom ako u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, na štetu potrošača prouzroči znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka, proizašlih iz ugovora. Odredbom čl. 3. st. 2. Direktive propisano je da se uvijek smatra da se o nekoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ona sastavljena unaprijed pa potrošač nije mogao utjecati na njezin sadržaj, posebno u kontekstu unaprijed formuliranog standardnog ugovora. Činjenica da se o određenim aspektima neke odredbe ili o nekoj određenoj odredbi pregovaralo ne isključuje primjenu ovog članka na ostatak ugovora ako opća ocjena ugovora ukazuje na to da se ipak radi o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru. Kad god prodavatelj robe ili pružatelj usluga izjavi da se o nekoj standardnoj odredbi pojedinačno pregovaralo, teret dokaza je na njemu. Odredbom čl. 6. st. 1. Direktive propisano je da države članice utvrđuju da u ugovoru koji je prodavatelj robe ili pružatelj usluge sklopio s potrošačem prema nacionalnom pravu nepoštene odredbe nisu obvezujuće za potrošača, a da ugovor u tim uvjetima i dalje obvezuje stranke ako je u stanju nastaviti važiti i bez tih nepoštenih odredaba. U pogledu navedenog, svoje stajalište izrazio je i Sud Europske unije u presudi od 27. lipnja 2000. u spojenim predmetima C-240/1998 do C-244/1998.

12. Tužitelj je prilikom provođenja dokaza njegovim saslušanjem na ročištu za glavnu raspravu održanom 27. listopada 2026., iskazao da mu je tijekom 2008. bio potreban kredit za izgradnju obiteljske kuće, na adresi Ljudevita Gaja 90 u Županji, te kako je u svrhu ostvarivanja tog kredita otišao u podružnicu Slavonske banke u Županji, i tamo se obratio djelatniku banke koji je bio zadužen za kreditne odnose, te mu rekao koliki kredit mu je potreban, što je bio iznos od 700.000,00 tadašnjih HRK (92.905,97 EUR), a da su osim toga razgovarali još o roku otplate kredita i kamatnoj stopi, te sredstvima osiguranja kredita. Nadalje je iskazao da je za ostvarivanje tog kredita bilo potrebito da se zasnuje i založno pravo na nekretnini na kojoj je namjeravao graditi obiteljsku kuću, i da su pored toga i njegovi roditelji Martin i Marija Rošić također morali založiti njihovu nekretninu kao sredstvo osiguranja tog kredita, te su njegova supruga Ljerka Rošić i njegov brat Josip Rošić također trebali biti sudužnici tog kredita. Tužitelj je nadalje iskazao da mu je rečeno od strane djelatnika banke da će mu se javiti iz banke nakon nekoliko dana kad kredit bude odobren, te da je tako i bilo, te da je otišao u banku na potpis istoga sa suprugom Ljerkom Rošić, bratom Josipom Rošićem, te roditeljima Martinom Rošićem i Marijom Rošić. Tužitelj je iskazao da mu je po dolasku u banku predočen Ugovor o kredit, te da ga je mogao pročitati, no da koliko se sjeća, da ga tada nije ništa posebno čitao, već da je obratio pažnju samo na glavne stavke Ugovora o kreditu poput iznosa kredita, roka otplate i kamatne stope, te da je potom zajedno sa suprugom, bratom i roditeljima odnio taj ugovor kod javnog bilježnika u Županji, Kate Marošević, na ovjeru. Iskazao je da ih je javni bilježnik prilikom ovjere Ugovora o kreditu prvenstveno upozorio na posljedice koje mogu nastupiti u slučaju da kredit ne bude uredno vraćan. Nadalje je iskazao da pri tome niti kod javnog bilježnika nisu detaljnije čitali Ugovor o kreditu, a da je isti pročitao kada je došao kući, nakon što je isti bio potpisan i ovjeren. Nadalje je iskazao da se sjeća da mu je prilikom dogovaranja predmetnog kredita od strane djelatnika banke bila spomenuta i naknada za obradu kredita, no da nije znao išta detaljnije o toj naknadi, te da mu nije objašnjeno na što se ista konkretno odnosi, odnosno na koje bankovne radnje, i da nije imao ikakve mogućnosti pregovarati o toj naknadi, već da mu je samo

spomenuto da će morati platiti i takvu neku naknadu ukoliko želi realizati predmetni kredit. Nadalje je iskazao da je kada mu je isplaćen kredit uočio da mu je isplaćeni iznos manji od ugovorenih 700.000,00 HRK (92.905,97 EUR), te da je tada nazvao banku i pitao zašto mu nije isplaćeno ugovorenih 700.000,00 HRK (92.905,97 EUR) nego otprilike desetak tisuća kuna manji iznos, te da su mu odgovorili iz banke da mu je od kreditnih sredstava naplaćena naknada za obradu kredita u tom iznosu koji mu je manje isplaćen. Tužitelj je iskazao da glede toga nije išta poduzimao jer je smatrao da nema nikakvo pravo išta poduzimati jer ta naknada mora biti takva, budući da o tome nije mogao ništa niti pregovarati i dogovarati, već mu je samo uračunata i naplaćena, bez da je dakle bio i svjestan u kolikom iznosu će mu biti naplaćena. Iskazao je da je smatrao nema ikakvu mogućnost utjecati na to, kao što nije imao mogućnost utjecati i na visinu kamatne stope, te da stoga ako mu je naplaćena takva naknada, da to mora tako biti, pa da iz tog razloga nije naknadno niti smatrao da može banku pitati išta u vezi te naknade.

12.1. Tužitelj je nadalje iskazao da su kreditna sredstava koja je ostvario po osnovi predmetnog kredita u cijelosti utrošena na izgradnju obiteljske kuće, u kojoj živi sa svojom obitelji, odnosno sa suprugom i dvoje malodobne djece. Iskazao je da je po zanimanju stolar te da je i u vrijeme sklapanja Ugovora o kreditu imao stolarski obrt "Stolarija Rošić", no da obiteljsku kuću koju je izgradio od predmetnih kreditnih sredstava koristi njegova obitelj isključivo za obiteljski život, odnosno za njihovo stambeno zbrinjavanje, te da ta obiteljska kuća nema ikakav poslovni prostor, niti je u bilo kojem dijelu ikada korištena za poslovanje njegovog obrta ili bilo koje druge poslovne svrhe, kao niti za iznajmljivanje iste, te da na toj adresi nikada nije bio niti prijavljen njegov stolarski obrt. Iskazao je da se njegov stolarski obrt nalazi se na drugoj adresi, i to Ante Starčevića 47, Županja, te da je od otvaranja obrta prijavljen upravo na toj adresi na kojoj se i nalazi poslovni prostor, Ante Starčevića 47, Županja.

12.2. Tužitelj je nadalje iskazao da je nedavno putem medija i iz razgovora sa drugim osobama koje su imale slične kredite i kojima su naplaćivane naknade kao i njemu, saznao više o takvim naknadama i nezakonitosti naplate istih, tako da je sada svjestan da mu je ta naknada iznosila 1,50% od iznosa kredita te da stoga sada može i izračunati koliko iznosi tih 1,50%, odnosno u kojem iznosu mu je naknada naplaćena, no da prilikom realizacije Ugovora o kreditu iz razloga koje je ranije iskazao, nije bio svjestan značenja te naknade i iznosa koji će mu po osnovi iste biti naplaćen.

13. Iskaz tužitelja je po ocjeni suda bio iskren, nedvosmislen i jasan, te mu sud stoga u cijelosti poklanja vjeru.

13.1. Na temelju iskaza tužitelja proizlazi utvrđenje suda da tužitelj prilikom zaključenja Ugovora o kreditu nije imao priliku i mogućnost pojedinačno pregovarati o spornoj odredbi čl. 7. Ugovora o kreditu, niti na ikoji način utjecati na sadržaj te sporne odredbe.

14. Odredbom čl. 295. st. 1. ZOO-a propisano je da su opći uvjeti ugovora ugovorne odredbe sastavljene za veći broj ugovora koji jedna ugovorna strana (sastavljač) prije ili u trenutku sklapanja ugovora predlaže drugoj ugovornoj strani, bilo da su sadržani u formalnom (tipskom) ugovoru bilo da se na njih ugovor poziva. Odredbom čl. 295. st. 2. ZOO-a, propisano je da opći uvjeti ugovora dopunjuju posebne pogodbe utvrđene među ugovarateljima u istom ugovoru i u pravilu obvezuju kao i ove.

15. Na temelju iskaza tužitelja i uvida u Ugovor o kreditu, a napose njegovu odredbu čl. 7., ocjena je suda da je sporna odredba čl. 7. Ugovora o kreditu bila unaprijed formulirana od strane tuženikovog prednika kao sastavni dio standardnog (tipskog) ugovora o namjenskom kreditu – za izgradnju obiteljske kuće, odnosno da je

činila dio općih uvjeta ugovora sadržanih u formalnom (tipskom) Ugovoru o kreditu; te da zbog toga tužitelj nije imao ikakvu mogućnost utjecaj na njezin sadržaj.

16. Pri tome valja navesti da tuženik, na kojemu je na temelju odredbe čl. 96. st. 4. ZZP/07-a, teret dokaza o istome, nije dokazao da se o spornoj odredbi čl. 7. Ugovora o kreditu pojedinačno pregovaralo sa tužiteljem prilikom zaključivanja Ugovora o kreditu.

17. S obzirom da se po utvrđenju suda o spornoj odredbi čl. 7. Ugovora o kreditu nije pojedinačno pregovaralo, te da tužitelj nije imao ikakvu mogućnost utjecaja na njezin sadržaj, kao i da je od tužitelja po osnovi iste nesporno naplaćena naknada prema Odluci o visini naknada za obavljanje bankarskih usluga, u visini od 1,50% kreditnih sredstava, odnosno u iznosu od 1.393,59 EUR (10.500,00 HRK), 7. srpnja 2008; ocjena je suda da je sporna ugovorna odredba suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokovala znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača.

17.1. Tužitelj pri tome po utvrđenju suda ima status potrošača. Naime, odredbom čl. 3. toč. 1. ZZP/07, propisano je da je potrošač svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao ili djeluje na tržištu, u svrhe koje nisu namijenjene njegovoj poslovnoj djelatnosti niti obavljanju djelatnosti slobodnog zanimanja. S obzirom da se Ugovor o kreditu odnosio na namjenski ugovor - za namjenu izgradnje tužiteljeve obiteljske kuće, u kojoj od izgradnje iste tužitelj živi sa svojom obitelji, odnosno sa suprugom i dvoje malodobne djece, te da svrha Ugovora o kreditu nije bila namijenjena poslovnoj djelatnosti tužitelja, tužitelj po osnovi odredbe čl. 3. točka 1. ZZP/07 glede predmetnog ugovornog odnosa ima status potrošača. Činjenica da je tužitelj u vrijeme sklapanja Ugovora o kreditu imao, te i sada ima stolarski obrt "Stolarija Rošić", ne utječe na tužiteljev status potrošača glede predmetnog ugovornog odnosa, jer tužiteljev obrt posluje na drugoj adresi: Ante Starčevića 47, Županja (što je utvrđeno po osnovi iskaza tužitelja i uvida u službeni izvadak iz obrtnog registra za obrt "Stolarija Rošić"), a kreditna sredstva po osnovi Ugovora o kreditu nisu utrošena za namjenu njegovog obrta, niti za bilo koju poslovnu svrhu, već za kao što je to naprijed navedeno, isključivo obiteljsku svrhu, odnosno potrebu tužitelja kao fizičke osobe, za stambeno zbrinjavanje njega i njegove obitelji.

18. Sporna odredba čl. 7. Ugovora o kreditu se stoga na temelju odredbe čl. 96. st. 1. ZZP/07-a, smatra nepoštenom, te je kao takva na temelju odredbe čl. 102. st. 1. ZZP/07-a ništetna.

19. Odredbom čl. 323. st. 1. ZOO-a, propisano je da u slučaju ništetnosti ugovora svaka ugovorna strana dužna je vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takva ugovora, a ako to nije moguće, ili se narav onog što je ispunjeno protivi vraćanju, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu, prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke, ako zakon što drugo ne određuje.

19.1. Odredbom čl. 1111. st. 1. ZOO-a propisano je da kad dio imovine neke osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe, a taj prijelaz nema osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda, odnosno druge nadležne vlasti ili zakona, stjecatelj je dužan vratiti ga, odnosno, ako to nije moguće, naknaditi vrijednost postignute koristi. Odredbom čl. 1111. st. 2. ZOO-a propisano je da se pod prijelazom imovine razumijeva i stjecanje koristi izvršenom radnjom. Odredbom čl. 1111. st. 3. ZOO-a propisano je da obveza vraćanja, odnosno naknade vrijednosti nastaje i kad nešto primi s obzirom na osnovu koja se nije ostvarila ili koja je kasnije otpala.

20. S obzirom da je tijekom postupka utvrđeno da je sporna odredba čl. 7. Ugovora o kreditu ništetna, tuženik je na temelju odredbe čl. 323. st. 1. i odredbi čl. 1111. ZOO-a, dužan tužitelju vratiti novčani iznos od 1.393,59 EUR (protuvrijednost

iznosa od 10.500,00 HRK), koji je primio odnosno naplatio od tužitelja na temelju sporne odredbe čl. 7. Ugovora o kreditu.

21. Tuženik je u skladu s odredbama čl. 29. st. 1. i st. 2. ZOO-a, dužan tužitelju naknaditi i potraživanu zateznu kamatu, koja po osnovi odredbe čl. 1115. ZOO-a, teče od dana kada je od tužitelja naplaćena sporna naknada i kada je tuženik kao nepošteni stjecatelj stekao naplaćeni iznos naknade od 1.393,59 EUR, odnosno kako to tužitelj potražuje od 8. srpnja 2008. pa do isplate.

22. Odluka o troškovima parničnog postupka temelji se na odredbama čl. 154. st. 1. i čl. 155. ZPP-a, te je sukladna vrijednosti predmeta spora i odredbama Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine" broj: 138/23, dalje u tekstu: OT). Tužitelju je tako priznat potraživani trošak parničnog postupka u ukupnom iznosu od 1.235,00 EUR, a koji se odnosi na slijedeće radnje: za sastav tužbe u iznosu od 200,00 EUR (Tbr. 7.1. i Tbr. 54. OT-a), uvećano za porez na dodanu vrijednost (dalje u tekstu: PDV) u iznosu od 50,00 EUR (Tbr. 46. OT-a), za sastav obrazloženog podneska od 22. rujna 2026. u iznosu od 200,00 EUR (Tbr. 8.1. i Tbr. 54. OT-a), uvećano za PDV u iznosu od 50,00 EUR (Tbr. 46. OT-a), za zastupanje tužiteljevog punomoćnika (putem zamjenika punomoćnika) na pripremnom ročištu održanom 6. listopada 2026. u iznosu od 200,00 EUR (Tbr. 9.1. i Tbr. 54. OT-a), uvećano za PDV u iznosu od 50,00 EUR (Tbr. 46. OT-a), za zastupanje tužiteljevog punomoćnika (putem zamjenika punomoćnika) na ročištu za glavnu raspravu održanom 27. listopada 2026. u iznosu od 200,00 EUR (Tbr. 9.1. i Tbr. 54. OT-a), uvećano za PDV u iznosu od 50,00 EUR (Tbr. 46. OT-a), za pristup tužiteljevog punomoćnika (putem zamjenika punomoćnika) na ročište za objavu presude održano 30. listopada 2026. u iznosu od 100,00 EUR (Tbr. 9.3. i Tbr. 54. OT-a) uvećano za PDV u iznosu od 25,00 EUR (Tbr. 46. OT-a), te za trošak sudske pristojbe na tužbu u iznosu od 55,00 EUR i sudske pristojbe za presudu u iznosu od 55,00 EUR.

22.1. Tužitelju je na temelju odredbe čl. 151. st. 3. ZPP-a, na dosuđeni parnični trošak dosuđena i potraživana zatezna kamata, koja teče od dana donošenja odluke o trošku pa do isplate.

22.2. Zahtjev tužitelja za naknadu troška sudske pristojbe na tužbu, preko tužitelju po toj osnovi određenog iznosa od 55,00 EUR, odnosno u daljnjem potraživanom iznosu od 55,00 EUR, te zahtjev tužitelja za naknadu troška sudske pristojbe na presudu, preko tužitelju po toj osnovi određenog iznosa od 55,00 EUR, odnosno u daljnjem potraživanom iznosu od 55,00 EUR, odbijen je kao neosnovan u skladu s odredbama Tar. br. 1. st. 1. Tarife sudskih pristojbi ("Narodne novine" broj: 50/26, dalje u tekstu: Tarifa) i Tar. br. 2. st. 1. Tarife, te u skladu s odredbama čl. 7. st. 1. i st. 2. Zakona o sudskim pristojbama ("Narodne novine" broj: 118/18 i 51/23).

23. Zahtjev tuženika za naknadom troška parničnog postupka u ukupnom potraživanom iznosu od 750,00 EUR, odbijen je kao neosnovan u cijelosti, u skladu s odredbom čl. 154. st. 1. ZPP-a, iz razloga što je tuženik u cijelosti izgubio parnicu.

24. Radi izloženog, odlučeno je kao u izreci ove presude.

U Županji 30. listopada 2026.

Sudac
Tomislav Juzbašić

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe u roku od petnaest dana. Žalba se podnosi ovome sudu u pisanom obliku, a o istoj odlučuje nadležni županijski sud.

O tom obavijest:

1. Tužitelj po Odvjetničkom društvu Hećimović i partneri d.o.o. iz Slavonskog Broda.
2. Tuženik po punomoćniku Hrvoju Matiću, odvjetniku iz Zagreba.

Broj zapisa: **9-3088f-70248**

Kontrolni broj: **05c64-f9ce4-4aa43**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:
https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Vinkovcima** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.